

?De la pobresa a la misèria

"Si no tens diners, deixa-ho córrer", diu Fuster

Un home buscant en un contenidor | Josep Lluís Escudero

"Si no tens diners, deixa-ho córrer"

Els pobres, diu Pla, en qüestions d'amor no tenen la tria pas gaire complexa, més que triar són més aviat objecte de tria. Relacions de poder. Perquè tot en aquesta vida ho és, una qüestió de poder. I n'hi que es pensen que el poder vol dir el dret. Els diners no la donen, la felicitat, certament, perquè Schopenhauer ja ens adverteix que el millor per al benestar és la salut, però hi ajuden, els diners, a viure més còmodament i d'una manera més plàcida. O no?

També és Joan Fuster qui diu que només els humils se senten humiliats. Pot ser. Potser perquè també tot a la vida té valor per oposició, i aquesta volguda societat del benestar l'amaga, la pobresa, sort en tenim que en fa notícia en el sentit periodístic del terme com quan cal denunciar, per exemple, la pobresa extrema en què malviuen els afganesos un any després de l'arribada al poder dels talibans.

Què hi va fer la comunitat internacional perquè el país hagi de tornar a viure el fet que les dones no puguin treballar fora de casa si no és en casos excepcionals, com ara en el sector sanitari, a l'escola o bé oficines de govern, o que les noies a partir de dotze anys ja no puguin continuar estudiant, que hagin de tornar al burca, al mocador al cap i a portar túniques perquè no els marqui el cos? No res. No hi va fer res. El món sencer sabia què volia dir el retorn dels talibans . I?

Imatges esgarrifoses de famílies senceres que han passat de la pobresa a la misèria. Avui, més de la meitat del país necessita ajuda humanitària, la qual cosa vol dir que no poden viure amb les mínimes condicions del que se'n pot dir vida. Canalla que ha de ser atesa amb tractament per desnutrició. Els avis que es venen òrgans i parelles joves que es venen filles per casar perquè la resta de la família pugui sobreviure. Això és l'Afganistan del primer quart d'aquest segle. I els atemptats que no paren.

Una violació dels drets humans que no fa reaccionar aquell món net i noble, culte, ric i lliure, desvetllat i feliç d'Espriu. ¿D'aquest drama que viuen avui els afganesos per raó del poder, se'n pot dir vida? No. Deixa-ho córrer, diu Fuster, si no tens diners. I la dignitat? ¿Com la socorren els organismes internacionals la dignitat de les persones humiliades per aquells que actuen amb el convenciment que el poder vol dir el dret? Com?